

Arrest

nr. 198 529 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verkreeg op 26 juli 2013 op de Belgische vertegenwoordiging in Yaoundé een visum 'type D' als buitenlandse student.

1.2. Verzoeker werd op 23 januari 2014 in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig was tot 31 oktober 2014 en die op 6 februari 2015 werd verlengd tot 31 oktober 2015.

1.3. Verzoeker diende op 10 maart 2015 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 maart 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 2 oktober 2015 (RvV 2 oktober 2015, nr. 153 851).

1.5. Verzoeker diende op 28 april 2015 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 mei 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 9 november 2016 (RvV 9 november 2016, nr. 177 443).

1.7. Verzoeker diende op 12 januari 2016 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 mei 2016 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. Verzoeker diende op 18 november 2016 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 februari 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.9. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 februari 2017 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 16 juni 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: D.(...) D.(...), N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van

de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verwerende partij moet met deze feitelijke gegevens rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Zoals aangehaald in het feitenrelaas, heeft verzoeker legaal op het grondgebied verbleven. Hem werd een machtiging tot verblijf toegekend. Verzoeker diende op 24 juni 2013 vanuit Kameroen een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D) als student. Op 18 juli 2013 werd het visum toegekend, op voorwaarde dat nog een medisch attest zou worden voorgelegd conform artikel 58 Vreemdelingenwet. Na de afgifte van het visum, is verzoeker naar België gereisd. Verzoeker meldde zich op 5 december 2013 aan bij het gemeentebestuur te Denderleeuw om zich te laten inschrijven op grond van artikel 119 van het KB van 8 oktober 1981. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een bijlage 15, met een verblijf tot 5 januari 2014. Verzoeker verkreeg een machtiging tot verblijf (een A-kaart) op 23 januari 2014. De A-kaart van verzoeker werd verlengd tot 31 oktober 2015.

Verzoeker verbleef aldus geruime tijd met een legaal verblijf in België. Ook sindsdien verbleef verzoeker nog in België en verzocht hij tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Daarnaast heeft verzoeker te kampen met ernstige medische problemen. Door verzoeker werd een standaard medisch attest (stuk 2 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. V. S., toegevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf van 18 november 2016 (n.a.v. deze weigering werd huidig bevel afgegeven). Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 21 september 2016 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van verzoeker. Dr. V. S. is orthopedisch chirurg gespecialiseerd in heup- en kniechirurgie met de nadruk op prothesechirurgie en arthroscopie van de heup. Het gaat derhalve om een standaard medisch attest opgesteld door een specialist op zijn vakgebied. De ernst van de aandoening van verzoeker is gedetailleerd weergegeven in het medisch attest. Verzoeker is onderhevig aan een aanslepend mechanisch pijnprobleem ter hoogte van beide liezen. Er is onder meer sprake van een gevorderde bilaterale coxarthrose en ankvlose.

Door Dr. V. S. wordt daarnaast bevestigd welke medicatie verzoeker dient te nemen en dat op termijn een totale heupprothese noodzakelijk is (zie punt C van het standaard medisch getuigschrift). In het standaard medisch getuigschrift werd in het bijzonder gesteld dat een totale heupprothese noodzakelijk en onvermijdelijk is. In afwachting van deze noodzakelijke ingreep, dient verzoeker bilaterale infiltraties te ondergaan (op 30 september 2016 onderging verzoeker onder meer een chirurgische ingreep aan zijn heup - zie stuk 3 en 4 gevoegd bij de aanvraag). Deze bilaterale infiltraties zijn slechts tijdelijke middelen om het leven van verzoeker draaglijk te maken.

Verzoeker verwijst naar de feitelijke situatie in Kameroen inzake de pijnmedicatie en - bestrijding en het gebrek aan medische zorgen voor de specifieke aandoening van verzoeker.

Verzoeker heeft een specifieke opvolging nodig van een fysisch geneeskundige. De beschikbaarheid van deze medische specialisatie in Kameroen is geenszins gegarandeerd, hetgeen wel het geval is in België. Kameroen bezit geen specifieke revalidatiecentra om verzoeker op te volgen. Ter illustratie verwijst verzoeker naar een rapport van Human Rights Watch onder stuk 6, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf. Hierin wordt op een onderbouwde manier bevestigd dat de overheid nalaat om inzake pijnbestrijding een adequaat systeem op te zetten dat voorziet in deze essentiële zorgen:

In Cameroon, there is a wide gap between the need for treatment for severe pain and its actual availability. Based on cancer and HIV/AIDS mortality figures and the consumption in the country of morphine - the mainstay medication for treatment of severe pain - an estimate can be made that tens of thousands of terminal AIDS and cancer patients suffer from severe pain without access to adequate treatment. Tens of thousands more are likely to suffer from severe pain due to injuries and other health conditions. The government of Cameroon has failed to take even basic steps to ensure that pain treatment is available for those who need it.

Vrij vertaald:

In Kameroen is er een grote kloof tussen de behoefte aan behandeling voor ernstige pijn en de daadwerkelijke beschikbaarheid van deze behandeling. Gebaseerd op kanker en HIV/AIDS sterftcijfers en het verbruik in het land van morfine - de steunpilaar voor de behandeling van ernstige pijn - kan een schatting worden gemaakt dat tienduizenden terminale AIDS en kanker patiënten lijden aan ernstige pijnen zonder toegang tot adequate behandeling. Tienduizenden anderen lijden waarschijnlijk ernstige pijn als gevolg van blessures en andere gezondheidsproblemen. De regering van Kameroen heeft

nagelaten om zelfs maar de meest elementaire of basisstappen te ondernemen om ervoor te zorgen dat de behandeling van pijn beschikbaar is voor degenen die het nodig hebben[^]

Derhalve blijkt niet enkel de beschikbaarheid in Kameroen niet aanwezig te zijn, evenmin is de toegankelijkheid gegarandeerd.

Verzoeker is niet in staat om werk te kunnen verrichten met de aandoening waarmee hij te kampen heeft. Hij is derhalve niet in staat voor zijn eigen onderhoud in te staan, waardoor hij de medische zorgen niet kan betalen. Deze laatste zijn, conform het standaard medisch getuigschrift, nochtans onontbeerlijk. Verzoeker kan daarnaast niet meer terugvallen op een sociaal netwerk om hem bij te staan in zijn behandeling en onderhoud. Hij verliet Kameroen in 2013 en keerde sindsdien niet meer terug.

Deze elementen dienen overwogen te worden door de gemachtigde alvorens de bestreden beslissing wordt genomen, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft evenals de studies die hij deed in België, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom (dec.)*, no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december)*, no. 53080/07, §17,27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij legaal heeft verbleven in België en de tijd die hij sindsdien in België heeft verbleven.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in het privé, gezins- en familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Geen enkele belangenafweging werd evenwel gemaakt door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Op geen enkele manier blijkt bovendien dat de gezondheidstoestand van verzoeker werd overwogen bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl artikel 74/13 Vreemdelingenwet dit verplicht stelt. De enige motivatie in de bestreden beslissing betreft de melding dat verzoeker niet langer-in het-bezig is-van—een ge/c//g wst//77^

Dat een beslissing werd genomen op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet volstaat op zich niet, aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet vereist dat de gezondheidstoestand wordt overwogen bij het nemen van de verwijderingsbeslissing: "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" (artikel 74/13 Vreemdelingenwet). Een beslissing tot verwijdering van het grondgebied wordt bovendien aan andere criteria getoetst dat de beslissing tot het toekennen van een machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Beide zijn niet inwisselbaar.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

5. Bijkomend, wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing het resultaat zou moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen. Hetzelfde geldt ten aanzien van de verplichtingen opgenomen in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

Geen enkel motief is echter te vinden in de bestreden beslissing ten aanzien van de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet (zie hierboven).

De verzoekende partij kan niet nagaan welke belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend, conform artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De afdoende formele motivering moet de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen ~T t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12 bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

3.7. In zijn middel betwist verzoeker geenszins de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, waardoor er in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

3.8. Verzoeker wijst in zijn middel op zijn legaal verblijf in België als student, hetgeen deel uitmaakt van zijn privéleven en op zijn medische problemen. Volgens verzoeker is de medische specialisatie en de specifieke revalidatie die hij nodig heeft niet beschikbaar en toegankelijk in Kameroen.

3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.10. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereist dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel onder andere rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezondheidstoestand aangezien

het bestreden bevel slechts werd getroffen nadat de (vierde) medische regularisatie-aanvraag van verzoeker onontvankelijk werd verklaard.

3.11. Het administratief dossier bevat een document dat op 2 december 2016 werd aangemaakt door attaché P. F. van het 'bureau Humanitaire Regularisaties-9ter' waaruit kan worden opgemaakt dat, nadat de medische regularisatie-aanvraag voor beoordeling werd doorgestuurd naar de ambtenaar-geneesheer, wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet alvorens een eventuele verwijderingsmaatregel op te leggen. Hierbij werd het volgende vermeld:

"bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13:

- 1. gezins- en familielevens: alleenstaand*
- 2. hoger belang van het kind: geen kinderen*
- 3. gezondheidstoestand: geen onmogelijkheid tot reizen aangehaald"*

3.12. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door, na afwijzing van de medische regularisatie-aanvraag na te gaan of er naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten in de medische attesten problemen werden gemeld betreffende de (on)mogelijkheid tot reizen. Aangezien verzoekers (vierde) aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet nadat eerder, met name op 12 mei 2015, werd vastgesteld dat de ingeroepen bilaterale coxartrose en ankylose van de enkels "kennelijk" niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, kan verzoeker dan ook niet dienstig voorhouden dat er met zijn gezondheidstoestand geen of niet afdoende rekening zou zijn gehouden. De uiteenzetting van verzoeker over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van pijnbestrijding in Kameroen is dan ook weinig relevant.

3.13. Artikel 7 van het Handvest is inhoudelijk identiek aan het eerste lid van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'privéleven' uit voormelde verdragsbepaling wordt niet gedefinieerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Finland*, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, *Slivenko v. Letland*, par. 95-96). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

3.14. Verzoeker meent dat zijn verblijf en zijn sociale relaties deel uitmaken van zijn privéleven. De Raad merkt op dat een legaal verblijf van minder dan 2 jaar (van eind 2013 tot 31 oktober 2015) niet als een langdurig legaal verblijf kan worden beschouwd, hoewel verzoeker in zijn middel het tegendeel beweert. De studieresultaten van verzoeker vormen geen bewijs van een sterke verbondenheid met het academische milieu aangezien hij blijkens het administratief dossier als student 'Master Biology' aan de UA slechts 15 van de 120 vereiste 'credits' heeft weten te verzamelen. In het academiejaar 2015-2016 heeft hij zelfs geen enkele 'credit' behaald. Het (legale) verblijf en de studie-activiteiten van verzoeker kunnen bijgevolg bezwaarlijk worden beschouwd als een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest. In zijn verzoekschrift verstrekt verzoeker geen gegevens die zouden aantonen dat er in zijn geval wel degelijk sprake zou zijn van uitzonderlijke duurzame verankering die valt onder de verdragsrechtelijke bescherming.

3.15. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij slechts vereist indien er sprake is van een (beschermenswaardig) privéleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. Ten overvloede stipt de Raad aan dat noch artikel 7 van het Handvest, noch artikel 8 van het EVRM en evenmin artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht omvatten. Aangezien *in casu* geen belangenafweging diende te worden doorgevoerd, dient deze niet uit de overwegingen van de bestreden beslissing te blijken.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN